

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 221/2016
31.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.М., због кривичног дела обљуба злоупотребом положаја из члана 181 став 3. у вези става 2. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.М., адвоката Р.К., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Неготину К 14/15 од 28.08.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1228/15 од 25.12.2015. године, у седници већа одржаној 31.03.2016. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.М., адвоката Р.К., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Неготину К 14/15 од 28.08.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1228/15 од 25.12.2015. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Неготину К 14/15 од 28.08.2015. године окривљени Н.М. је оглашен кривим да је извршио једно продужено кривично дело обљуба злоупотребом положаја из члана 181 став 3. у вези става 2. у вези члана 61. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од три године и шест месеци у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 24.04.2014. године до упућивања у установу за извршење кривичних санкција, а најдуже до истека времена трајања изречене казне затвора. Окривљени Н.М. је обавезан да суду на име паушала исплати износ од 10.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 132.463,77 динара, као и да законској заступници оштећене С.Ј.1 – С.Ј.2, на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 170.250,00 динара, све у року од 30 дана од правноснажности преуде, под претњом извршења. Истом пресудом одлучено је да нужни издаци и награда постављеног браниоца по службеној дужности, као и нужни издаци и награда постављеног пуномоћника по службеној

дужности оштећене С.Ј.1, падају на терет окривљеног Н.М. Законски заступник оштећене С.Ј.1, мајка С.Ј.2 је упућена да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 1228/15 од 25.12.2015. године усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Неготину, па је преиначена пресуда Вишег суда у Неготину К 14/15 од 28.08.2015. године у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Нишу окривљеног Н.М. за продужено кривично дело обљуба злоупотребом положаја из члана 181. став 3. у вези става 2. у вези члана 61. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од шест година у коју му је урачунао време проведено у притвору од 24.04.2014. године до упућивања у установу за извршење кривичних санкција, док је жалба окривљеног и његовог браниоца одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднела бранилац окривљеног Н.М., адвокат Р.К., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку или да исте преиначи и према окривљеном Н.М. одбије оптужбу да је извршио предметно кривично дело.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, и у вези са тим наводи да су нижестепени судови на дело које је предмет оптужбе погрешно применили одредбу члана 359. став 1. КЗ и одредбу члана 357. став 3. у вези става 1. КЗ, те да у конкретном случају до полног односа није дошло па је окривљени могао евентуално бити оглашен кривим само за кривично дело недозвољене полне радње.

Међутим, како изрека побијане првостепене пресуде, садржи све субјективне и објективне елементе продуженог кривичног дела обљуба злоупотребом положаја из члана 181. став 3. у вези става 2. у вези члана 61. КЗ, односно како из изреке произилази да је окривљени у критичном временском периоду злоупотребом свог положаја и овлашћења-користећи однос поверења детета оштећене С.1 према њему која му је као члану домаћинства, мајчином пријатељу, касније очуху, поверена на чување-старање у више наврата извршио чин изједначен са обљубом тако што је више пута продирао својим полным органом у њена уста, то су неосновани наводи браниоца окривљеног да се у конкретном случају ради о кривичном делу недозвољене полне радње.

Поред тога, по оцени овог суда, неосновани су и наводи браниоца окривљеног да су у конкретном случају нижестепени судови погрешно применили одредбу члана 359. став 1. КЗ и одредбу члана 357. став 3. у вези става 1. КЗ, будући да судови у побијаним пресудама нису ни примењивали одредбе чланова на које бранилац указује, а којим члановима су прописана кривична дела фалсификовање службене исправе и злоупотреба службеног положаја, која уопште не спадају у кривична дела против полне слободе, као што је кривично дело за које је окривљени у овом поступку оглашен кривим.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је погрешан закључак суда да је окривљени био у ванбрачној заједници са мајком оштећене, будући да је иста била у браку до 21.02.2014. године са бившим супругом, те да је оштећена током поступка мењала свој исказ и да су „њене измишљотине“ негиране како одбраном окривљеног, тако и вештачењем гинеколога и хирурга, па у том смислу суд није могао чињенично стање да утврди на основу исказа оштећене, при чему је нејасно на основу чега су нижестепени судови утврдили да је окривљени додиривао својим полним органом полни орган и анус оштећене, јер то чак не произилази ни из исказа оштећене. Бранилац сматра да су нижестепени судови у пресудама показали велику дозу пристрасности, те да по његовој оцени оптужба није доказана.

Изнетим наводима, по оцени овога суда, бранилац окривљеног оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, односно указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и да се из изреке побијане правноснажне пресуде Вишег суда у Неготину не види на којим адресама је извршено кривично дело, као ни време извршења предметног дела, а којим наводима бранилац указује да је изрека побијане првостепене пресуде неразумљива, односно да је иста донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Како члан 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима које у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреду закона из чл. 438. став 1. тачка 11) и 440. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу

члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**